

Bilag 3.

Den 20. marts 1970.

Vedrørende lovforslag nr. 106 til lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender.

Alkoholisme er et af de største sociale problemer. Gang på gang erkendes det i det sociale arbejde, at netop denne tilstand er til stede i et stort antal „problemfamilier“ såvel som hos mange enkeltindivider, der må søge hjælp hos det offentlige. Særlig rammes mænd, og tilstanden begynder netop at manifestere sine socialt farlige følger, når alkoholikerne er i trediveerne og fyrrerne, altså i udstrakt grad familieforsørgerne.

Det kan ganske vist hævdes, at alkoholisme i nogle tilfælde af socialt ramte familier eller enkeltpersoner ikke umiddelbart forekommer at være vedkommendes største problem; men det ligger i alkoholismens natur, at man ikke kan hjælpe en alkoholiker — hverken fysisk, psykisk og slet ikke socialt — medmindre hans alkoholisme er under en vis kontrol. Dette sidste må ofte bittert erkendes under det nuværende system for sociale ydelser, hvor hjælpeaktioner strander, fordi man ikke i tide har diagnosticeret tilstanden og indrettet sin hjælp derefter.

Vi vil derfor over for udvalget høfligst pege på, at man i de planlagte sociale centre vil have hidtil ukendte gode muligheder for at koordinere og på rette måde hjælpe, hvis man i centret indarbejder en instans, der kan medvirke til at bedømme tilstanden, vejlede med hensyn til den bedste måde at hjælpe på, herunder henvise til behandling, hvor dette skønnes nødvendigt.

Vi vil gøre opmærksom på, at der i de senere år er oprettet talrige alkoholikeram-

bulatorier, der på det lokale plan vil være velegnede til at bistå centrene, om end der ikke endnu er nogen helt landsdækkende opbygning af ambulatorier (se vedlagte liste).

Grunden til, at vi i denne sag og på dette tidspunkt henvender os til udvalget, er, at vi mener, at det udtrykkeligt bør stå i loven, at centrene skal have en alkoholikerservice med henblik på diagnose og rådgivning.

Vi vil henlede opmærksomheden på, at det ikke er mere end ti år siden, at man ved ændringer i forsorgsloven og loven om sygehuse erkendte, at alkoholikerbehandlingen måtte stimuleres på en særlig måde centralt fra Indenrigsministeriet gennem speciel tilskudsordning. Tanken bag dette var en viden om, at alkoholisme kun langsomt ville blive accepteret værdig til behandling på lige fod med andre lidelser.

Vi ved af bitter erfaring, at alkoholikere her og dér møder betydelig diskrimination.

Det er derfor stadig nødvendigt gennem lovgivning udtrykkeligt over for de lokale myndigheder at påpege, at en alkoholikerservice er obligatorisk for, at de sociale centre kan udfylde deres plads som koordinerende organ.

Man skal høfligst foreslå, at der i det i § 18 foreslåede revaliderings- og pensionsnævn indvælges en repræsentant, der er kyndig med hensyn til alkoholisme. Personer kvalificeret hertil vil utvivlsomt være at finde i de lokale statsunderstøttede ambulatorier.